

גיליון 24 | אייר תשע"ב | 2.325 | מאי 2012

סגולה

מגזין ישראלי להיסטוריה
www.segulamag.com

מתרגמים את העבר

שיחון עברי גרמני מספר היסטוריה

מגדל דוד
TOWER OF DAVID

בזאל
BEZALEL

קבר רחל
RACHEL'S TOMB

מטולה
METULA

הרצלוח
HERZLUAH

מכפלה
MACHELAH

בש"ב
BE'ER SHEVA

מהומה וגבורה
קרוב תל חי - הסיפור האמיתי

אוצרות וגירושים
חיי הסוברים של רבי יצחק אברבנאל

על אריות ושועלים
לידתה של סוריה המודרנית

מדורים

- פותח 3
- מדברים היסטוריה 6
- תמונת החודש 8
- קצרים 10
- בימים ההם 16
- ראו אור 68
- הצד השלישי של המטבע 70
- רשת סגולה 76
- בזמן אמת 78
- תשבצים וחידות 80
- משתתפים 82

ביקורת

62 פירושו של שמואל פאוסט לאגדות חז"ל מאירים אותן בדרך מפתיעה המעניקה להן פשר אקטואלי וערך חינוכי לאור הרקע ההיסטורי של תקופתן | **יהודה ברנדס**

65 תולדות ארץ ישראל במאות החמישית עד העשירית מתוארות ומאורגנות מחדש בספר לאור תעודות שנחשפו במאה השנים האחרונות | **ישי פרנקל**

מנבכי הארכיון

72 מהתפילה לשלום הקיסר ועד לתפילה לשלום מדינת ישראל. מאחורי התפילות לשלום המלכות עמדה תמיד פוליטיקה סבוכה | **יוחאי בןגדליה**

צור קשר

מכתבים ותגובות ניתן לשלוח לכתובת:
סגולה - מגזין ישראלי להיסטוריה
הגן הטכנולוגי מלחה, ירושלים, 96958
segula@segulamag.com

פרסום

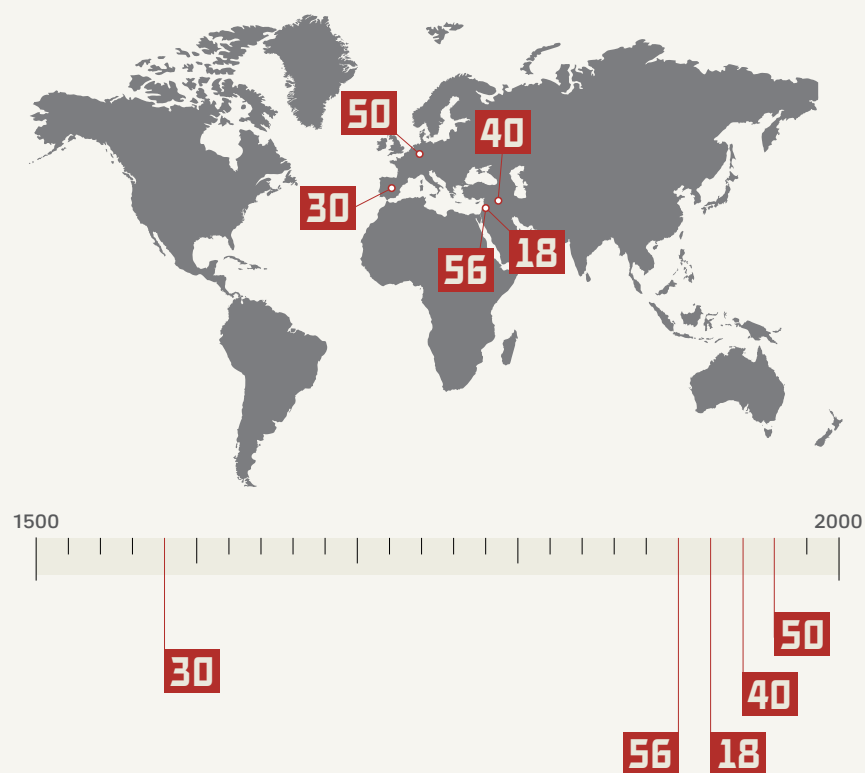
segula@segulamag.com
טלפון: 077-7277722
פקס: 03-5792159

הירשמו עכשיו

להזמנת מנוי:
03-6277777
www.segulamag.com

היכן ומתי

המפה והסרגל משקפים את המקומות ואת הזמנים שבהם עוסקים המאמרים והכתבות שבגיליון. המספרים מייצגים את מספרי העמודים

50 דרישת שלום משנות החמישים

עיון בשיחון עברי גרמני משונה והפוך חושף את מדינת ישראל של שנות החמישים בצורה משעשעת ומפתיעה | **יואב שורק**

56 אגדה טבריינית

הרצח של זאכי אלחדיף, ראש העיר היהודי הראשון של טבריה, גדע שנים עשירות בפעילות ציבורית אמיצה ורחבת היקף | **חיה מנדלקורן**

18 כרוניקה של מהומה וגבורה

הערבים בכלל לא התכוונו לכבוש את המקום, וטרומפלדור, שהורה על הפתיחה באש, נפגע אנושות כמעט מיד. המהומה והטעויות שאפיינו את הקרב המפורסם בתל חי מאפיינות גם את התיעוד ואת המחקר ההיסטורי שלו, אך הן אינן מעיבות על גבורת החלוצים

יגיל הנקין

30 הולך בראש הגולים

פרשן והוגה דעות, סוחר, מדינאי ושר אוצר של ארבע מדינות, עשיר כקרח ופליט חסר כל. מסכת חייו של רבי יצחק אברבנאל, מהמרתקים שביהודי ימי הביניים, נעה בין פסגות הצלחה מופלאות לתהומות נוראים | **אלי גורפינקל**

40 על אריות ושועלים

סוריה המודרנית הוקמה מתוך מאבק אלים בקולוניאליזם הצרפתי והתפתחה דרך המאבקים הפנימיים שהתחוללו בקרב פסיפס המיעוטים שמרכיב אותה. המיעוט העלווי התקיף אחז ברסן השלטון והשליט במדינה משטר אימים המשלב עוצמה של אריה עם ערמומיות של שועל. שורשי המהומות המתחוללות כיום ברחובות דמשק ואל חמה נעוצים בתהליכים בני מאה שנה לפחות | **מרדכי ניסן**

אגדה טבריה עירית

שיטפונות ופרעות לא הרתיעו אותו, תשתיות פרימיטיביות וקשיי תברואה דווקא אתגרו אותו. רק רצח אכזרי הצליח לעצור את זאכי אלחדיף, ראש העיר היהודי הראשון של טבריה, שצעד תמיד קדימה בראש מורם | **חיה מנדלקורן**

צהרי היום, בה' במרחשון תרצ"ט (27.11.1938), נשמעו יריות אחדות במרכז העיר טבריה. זאכי אלחדיף נפל על הארץ מתבוסס בדמו. במקום התפתחה מהומה, וזאכי בן ה-48 הובהל לבית החולים, שם התברר שנפגע בעמוד השרדה. כעבור יומיים נפטר, ובכך באו לסיומן כשלושים שנה של פעילות ציבורית ענפה. דמותו של זאכי אלחדיף אינה מוכרת רבים. כצאצא לאנשי היישוב הישן לא זכתה דמותו להתייחסות משמעותית בהיסטוריוגרפיה הציונית, ונדמה שרק אנשי טבריה עוד זוכרים את האיש ואת פועלו. ויש מה לזכור, כי אלחדיף היה אדם מיוחד במינו, איש רב פעלים, בעל תושייה בלתי רגילה ואומץ לב.

שורשים וחומות

יצחק זאכי אלחדיף נולד בתרנ"א (1890) בטבריה, כנצר

למשפחה שגורשה מספרד ב-1492 והשתקעה באי רודוס. ב-1740 עלו בני משפחת אלחדיף לטבריה יחד עם הרב חיים אבולעפיה, רבה של הקהילה היהודית באיזמיר, ועם קבוצה מתלמידיו. העולים השתקעו בטבריה וביססו אותה כמרכז של תורה ויהדות. מאז לא עזבה משפחת אלחדיף את טבריה למרות התהפוכות שעברה העיר עד סוף המאה ה-19, שכללו מגפות ורעידות אדמה. ב-1898 מונה הרב אהרן בכור אלחדיף, סבו של זאכי, לרב הראשי של טבריה. אביו, הרב חיים אהרן, היה ראש הכוללים הספרדי בטבריה ופעיל באגודות ציבוריות אחדות. עד גיל 21 למד זאכי בתלמוד תורה ובישיבה בטבריה. נוף ילדותו היה המראה הקסום של הכנרת מול הרי גולן. טבריה של אותם ימים הייתה עיר אופיינית בארץ ישראל העות'מאנית: סמטאות שוק ססגוניות, בני עדות ודתות שונות במלבושים

ציוני נלהב ומסור שהיה נצר ליישוב הישן של טבריה. זאכי אלחדיף

הרצח הכה בתדהמה את היישוב היהודי. הידיעה על ההתנקשות, דבר' 28.10.1938

מתוך האתר 'עיתונות יהודית היסטורית'

היום ב-1.30 אתה"צ גורה ונפצע באופן אנוש זאכי אל חדיף, ראש עיר-רית טבריה. הרב קרת ליד מלון טב-רית. מיד הוטל עוצר.
סופרנו מודיע:
התנקשות מתועבת בוצעה היום ב-1.15 אתה"צ בטבריה, לאור היום, במרכז העיר. כשהרב ראש העירית, מר זאכי אל-חדיף, למשרדו, נורו עליו יריות ע"י ערבי ליד כנף אפי"ק. 3 כדורים פגעו בגבו והוא נפל פצוע על הרצף. שני נוסעים במכונית של שרות קרית שמואל ראו את המקרה וחשו לעזרתו. אספוהו למכונית של

ראש עירית טבריה נמצע קשה ע"י מתנקשים מהמארב במרכז העיר

ממעשיהן. בעקבותיהן החלו ב-1911 גם אנשי היישוב היהודי לבנות בתי מגורים מחוץ לחומות.

זמנים מודרניים

שנות ילדותו של זאכי אלחדיף היו בתקופת העלייה הראשונה והעלייה השנייה, והגליל מילא אז תפקיד חשוב בפעילות הציונית המתחדשת. מפעלי ההתיישבות החלוציים – מושבות הגליל ולאחריהן הקיבוצים הראשונים – הוקמו לא רחוק מטבריה. גם הארגונים החמושים הראשונים – 'בר גיורא' ו'השומר' – נוסדו בגליל באותן שנים. מצוקת הקיום בטבריה ורוח הקדמה וההתחדשות של המפעלים הציוניים עיצבו את דמותו ואת שאיפותיו של זאכי הצעיר. כבן העיר טבריה הוא לא ראה את שליחותו האישית בתחום ההתיישבות החדשה, אולם הוא הושפע ממנה ושאף בכל לבו להזניק את טבריה אל המאה העשרים. עם סיום לימודיו החל אלחדיף לעסוק במסחר באזור בית שאן, ובזכות כשרונותיו הארגוניים ומנהיגותו מונה עד מהרה לראש ועד היהודים של

מגוונים, המולה ורעש. חשמל ומים זורמים לא היו בטבריה, רחובותיה לא היו סלולים ומי הביוב, האשפה והרפס הפיצו ריח רע. הצפיפות בדירות האבן הצנועות של תושבי העיר הייתה בלתי נסבלת. משה דוד גאון תיאר את מצבה של טבריה בתחילת המאה העשרים:

טבריה של היום היא סמל הדלות והעוני ... יש כאן טיפוסים עלובים המעוררים זוועה, רחמים ועוגמת נפש כאחד. ישישים כפופי גו, ערומים ויחפים למחצה ... תלמידי חכמים חסרי לחם וכסות. ולמראה המון החלכאים הללו ... יודעו על הלב ('יהודי המזרח בארץ ישראל', כרך א', עמ' 214).

בשל תנאי התברואה הירודים בעיר פרצה בה ב-1902 מגפת כולרה שהביאה למותם של כ-650 איש. ב-1908 בנו נזירות איטלקיות מנזר מחוץ לחומות העיר, בניגוד לחוק העות'מאני שאסר על בנייה מחוץ לחומות, והתורכים העלימו עין

בראשית הקיץ החלו לרדת גשמים עזים על ההרים שמסביב לטבריה ושיטפון בלתי צפוי הציף את העיר

מלון טבריה, שאלחדיף היה מהדוחפים להקמתו, וחמי טבריה, שהוא פעל להשבתם לידיים יהודיות, שנת השלושים מאוסף ספריית הקונגרס

אלחדיף גם פנה לחברו הטוב פנחס רוטנברג, מנהלה של תחנת הכוח בנהריים, וטבריה חוברת לרשת החשמל. הוא יזם סלילת כבישים מודרניים מסביב לעיר ובתוכה, פיתח את השכונות החדשות של העיר, יזם את הקמתם של בתי מלון והחזיר לידיים יהודיות את הזיכיון להפעלת חמי טבריה שהיה נתון עד אז בידי הממשל הבריטי. אלחדיף סייע גם למפעל ההתיישבות מחוץ לטבריה: הוא רכש אדמות למען הקרן הקיימת ואף תרם מכספו האישי לשם כך. בתמיכתו הקימו חלוצים ב-1930 את 'קיבוץ טבריה', ואלחדיף דאג שתהיה להם עבודה בעיר בגינון ובסלילת כבישים. שלוש שנים אחר כך עברו רובם לכפר גלעד. בכ"ט באייר תרצ"ד (15.5.1934), בראשית הקיץ, החלו לרדת גשמים עזים על ההרים שמסביב לטבריה ושיטפון בלתי צפוי הציף את העיר. אנשים נמלטו על נפשם מפני זרמי המים האדירים שגרפו אתם אבנים גדולות. רבים עלו על גגות הבתים, אחרים נאחזו בסבכי החלונות או עלו על עמודי הטלגרף. כ-35 בני אדם מצאו את מותם בשיטפון, וכ-400 איש נותרו ללא קורת גג. כמאתיים בניינים נהרסו כליל, ואומדן הנוקים של ועד הקהילה בעקבות אסון הטבע עמד על ארבעים אלף לירות ארץ ישראליות – סכום עצום במונחי אותם ימים. תיקון נזקי השיטפון ארך למעלה משנתיים, ובמהלכו הורחבו רחובותיה הצרים של העיר העתיקה המובילים אל הכנרת, כדי לאפשר את ניקוז מי הגשמים ולמנוע אסונות בעתיד. אלחדיף פיקד על המלאכה: ניהל את פיניו ההריסות; חיפש ללא לאות מחסה ופיצוי עבור האנשים הרבים שנפגעו מהאסון; דאג להרחבת הרחובות בעיר העתיקה וסלל בהם כבישים; ואף החל בכניית הטיילת על שפת הכנרת.

שיטפון באמצע הקיץ

מלבד היחסים הבינעדתיים המסובכים שבהם נדרש אלחדיף לטפל, הוא נשא על כתפיו מתחילת כהונתו גם את כובד משקלן של בעיות התברואה והתשתיות הקשות של עירו. בכתבה שפורסמה ב-1964 בעיתון 'דבר', שבה ראיין בין השאר מאיר בן-קיקי, מעובדי עיריית טבריה בתקופת אלחדיף, תוארו הקשיים שהיו אז:

בן-קיקי נזכר: "... בטבריה של הימים ההם לא היה מפעל מים. התושבים שאבו מים בדליים ובפחים מהכנרת ... העירייה גידרה מאוחר יותר את שפת הכנרת ... בפתחים הפקידה העירייה מפקחים עירוניים שגבו 'דמי שאיבה' ותמורת זאת שפכו לדליי המים כמויות משתנות של כלור לפי הרגש. לפעמים הגויזו המפקחים, ואז נדף מהמים ריח כלור חריף, ולעתים המעיטו בהוספת כלור ואז התבטאה התוצאה בקיבוניהם של התושבים." ... הורקת בורות השופכין בוצעה בידיים ובדליים. פועליו של בן-קיקי שאבו בפחים את מי השופכין מהבורות, העמיסו את הפחים על חמורים ושפכו את מי השופכין ליד בית המטבחים. מי השופכין זרמו לכנרת, הבאישו את האוויר וזיהמו את מי האגם ('טבריה – אז והיום', 11.3.1964, עמ' 9-10).

באותה כתבה סיפר בן-קיקי כיצד שינה אלחדיף את התמונה:

בשנת 1927 הקים אלחדיף המנוח את מפעל המים הראשון. זקני טבריה לעגו לו: "זאכי לוחם בשמים. הוא לא יצליח להעלות את המים מהכנרת לקרית שמואל [שכונה חדשה שהוקמה במעלה העיר]. אולם הוא עשה את הבלתי אפשרי, התקין משאבה, בנה ברכת אגירה, הניח צינורות ... וסיפק מים לתושבים (שם).

וכסגן ראש העיר. לצד שלושה נציגים יהודים נוספים הוא ייצג את התושבים היהודים בפני אנשי השלטון הבריטי. עם מותו של זהווי ב-1924 מונה אלחדיף לראש העיר, והוא בן 33 בלבד. ב-1928 התקיימו בעיר בחירות דמוקרטיות, אלחדיף נבחר לראשות העיר והיה לראש העיר היהודי הראשון של עיר מעורבת בארץ. אלחדיף היה ידוע ביכולתו למצוא פתרון לכל בעיה ציבורית ועדתית שהתעוררה בין יהודים לערבים בטבריה. הוא הצליח לכנס את כולם יחד ב'מדמעה' – אולם האירוח של המנהיגים הערבים – להרגיע את הרוחות ולמצוא פתרונות.

הקהילה היהודית החדשה במקום. ב-1914, עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה, חזר אלחדיף לטבריה ונרתם במרץ לעשייה ציבורית התנדבותית בעיר. התורכים גירשו רבים מיהודי תל אביב ומושבות השפלה לגליל מחשש שישתפו פעולה עם הבריטים שהגיעו לדרום הארץ, ואלחדיף סייע לפליטים שהגיעו לטבריה להיקלט במקומם החדש. הוא גם הצליח להביא לשחרורם של אסירים יהודים שנכלאו ועונו בכלא התורכי. עם כיבוש הארץ על ידי הבריטים הגיע מושל בריטי גם לטבריה. נכבדי העדות השונות בעיר הוזמנו לקבל את פניו, וביניהם היה גם אלחדיף. על מעמד זה מספר משה צחר, ראש העיר טבריה בין השנים 1965-1969 ו-1978:

ניגש המופתי הערבי של טבריה אל זאכי ולחש באוזנו: "הבריטים כבשו את הארץ, והריני מברך אתכם בהקמת הבית הלאומי היהודי" ... אמון זה ... לא בא אלא בזכות קשריו הטובים עם ערביי טבריה ... אשר כיבדוהו ורחשו לו אמון בלתי מעורער ... הערבים כינאוהו בתואר המכובד "זאכי אפנדי" ('ספר טבריה', בעריכת עודד אבישר, עמ' 339).

ב-1920 מונה חוסני זהווי, ערבי מוסלמי בן למשפחה מיוחסת, לעמוד בראש עיריית טבריה. זאכי אלחדיף מונה כחבר המועצה

ערביי טבריה כינו את אלחדיף, שידע לגשר בין העדות השונות בעיר, 'זאכי אפנדי'. זאכי אלחדיף בחפלה עם נכבדים ערבים באדיבות חיים חצב, חוקר תולדות טבריה

זאכי עם משפחתו, 1936 באדיבות חיים חצב

אסון טבע בלתי צפוי שהחיש את תהליכי המודרניזציה בטבריה. אלחדיף (שני משמאל) והנציב העליון ארתור ווקופ (ראשון מימין) בוחנים את סקי השיטפון באדיבות המרכז לחקר טבריה

כשעבר זאכי אלחדיף ליד מסעדה ערבית יצא ממנה בנו של בעל המסעדה וירה בו לעיני כל כדורים אחדים מטווח קצר

הגני שולח לך תנחומים מעומק לבי. הכרתי אותו במשך שנים רבות ורחשתי אליו כבוד רב. בשנת 1933, בזמן שהותי בגליל, עכדנו יחד עבודה משותפת רבה. אני הערצתי את מרצו, את מעוף מבטו ואת חריצותו ביישוב הבעיות שהובאו לפניו. הוא היה מסור לעירו, אשר חלק גדול ממנה היא מצבת זיכרון לעבודתו הצנועה. מותו בלא עת היא אבדה קשה לטבריה ולכל ידידי

אשר יש לי הכבוד להימנות עמם ("אחר מיטתו של זכי אלחדיף", 2.11.1938).

ארגון ההגנה הגיב על הרצח ועל הפרעות שקדמו לו, ופגע באחדים מהאחראים להם. רוצחו של אלחדיף נתפס מאוחר יותר, הועמד לדין על ידי הבריטים והוצא להורג.

גזע בזלת כרות

לאחר קום המדינה הוצבה במקום הרצח אנדרטה לזכרו של זאכי אלחדיף. במלאות שבעים שנה לרצח החליטה עיריית טבריה לחדש את האנדרטה, ואנדרטה חדשה – פרי תכנונו של האמן אורי מזר ומעשה ידיו של הפסל יובל לופין – הוצבה במקום. גזע עץ גדוע, המסמל את קטיעת חייו הפתאומית של ראש העיר, פוסל מאבן בזלת שחורה, המסמלת את הקשר השורשי של יצחק אלחדיף עם אדמתה של טבריה. בטקס הסרת הלוט מעל האנדרטה החדשה אמרה נכדתו של אלחדיף, גיליה בוז'יקובסקי:

כאשר רוצים לספר על אדם ועל אישיותו, הדרך הטובה ביותר היא לסקור את פעילותו הציבורית במשך חייו, ואלה בשביל זאכי היו קצרים – 48 שנים בסך הכל. תכונותיו, שבזכותן הצליח ככהונתו, היו: כישרונות ארגוניים, מרץ, יושר, עקביות, נכונות לסייע לכל דורש, סבלנות וסובלנות לכל אדם, כולל אלה עוררו כלפיו יחס של כבוד. ■

בקיץ תרצ"ח (1938) ניסו פורעים ערבים להתנקש בחייו של אלחדיף וירו לעברו בתחנת אוטובוס אך הוא לא נפגע. במשך כל אותו קיץ התפרעו ערבים בטבריה ופצעו ורצחו יהודים רבים. בח' בתשרי תרצ"ט נרצחו 19 יהודים בטבריה, בהם עשרה ילדים, הוצתו בתי מגורים ובית כנסת, ורכוש רב נפגע. לפי עדותו של חיים אלחדיף, אחיינו של זאכי, כשלושה שבועות לאחר הטבח עצר רכב ליד זאכי בזמן שהלך ברחובות העיר. ראש העיר הערבי של ירושלים, ד"ר חוסיין פחרי אל-ח'אלידי, הוציא את ראשו מהחלון וברך את אלחדיף: "זאכי מרחבה (בוקר טוב)". זאכי השיב לו: "תיכנס הביתה, תשתה כוס קפה", אך אל-ח'אלידי סירב ואמר: "תיכנס הביתה ותטלפן לבן-צבי. תאמר לו שהפעם אנחנו לא אשמים. הפעם לא אנחנו עוררנו את המאורעות אלא הבריטים. תגיד שאנו לא יכולים לפנות אל הוועד הערבי העליון בבקשה להפסיק את המהומות כי הדבר לא בידינו" (מטוב טבריה, חוברת 3, ניסן תשמ"ה, עמ' 66).

זאכי לא השיב מאומה והמשיך בדרכו. למחרת, למרות האיום המרומז על חייו מפי אל-ח'אלידי, הלך אלחדיף כרגיל למשרדו בעירייה, בגלוי ובראש מורם.

רצח בצהרי היום

בה' במרחשון תרצ"ט (27.10.1938) יצא זאכי מבניין העירייה בדרכו לבנק אנגלו-פלשתינה – היום עומד במקום סניף בנק לאומי ברחוב הבנים. אלחדיף הלך לבנק כדי לחתום על ערבות בנקאית לידידו הטוב יצחק בן-צבי, יושב ראש הוועד הלאומי, במסגרת המאמצים לרכוש קרקעות באזור טבריה. כשעבר ליד מסעדה ערבית יצא ממנה בנו של בעל המסעדה וירה בו לעיני כל כדורים אחדים מטווח קצר. כעבור יומיים של ייסורים נפטר זאכי מפצעיו בשבת אחר הצהריים והוא בן 48 בלבד.

כתבה בעיתון 'דבר' תיארה את האבל על הירצחו של אלחדיף ואת מכתבי התנחומים הרבים שקיבלה המשפחה, ובהם מכתבים מראשי היישוב ומדמויות ידועות ברחבי העולם. בין המנחמים היה אדווין סמואל, בנו של הנציב העליון הבריטי הראשון הרברט סמואל, שכתב לאלמנתו של אלחדיף:

באחת השבתות, לאחר שפרצו מאורעות תרצ"ו ופורעים השתוללו בטבריה באין מפריע ... בהיותם נהנים מחסות הממשל אשר לא ניסה למנוע בעדם ממעשיהם – התפלל זאכי בבית הכנסת. משנסתיימה התפילה יצא בראש כל המתפללים כשהוא עטוף בטלית, וכמותו כל ההולכים אחריו, וצעד לעבר בית הממשל המקומי להפגין ולמחות על אוזלת ידה של המשטרה הבריטית. לאחר מכן, משרבו ההתנכלויות וההתנקשויות ביהודים בעיר העתיקה, החליטו אנשי ההגנה להסדיר לביטחוננו האישי של זאכי דרך מיוחדת לבית העירייה שעמד בתוך אזור ערבי ... 'הדרך' המיוחדת הותקנה באמצעות סולם שניטה ממלון טויסטר לעבר פתח אחורי שבבניין העירייה, שממנו יכול היה להגיע לחדרו ללא חשש פגיעה. אולם זאכי דחה את ההסדר באומרו: "יהודים אינם בורחים ואינם נוטשים עמדות. העירייה היא עמדתי ואגיע אליה בדרך הישרה ובראש מורם" (ספר טבריה, עמ' 340).

מהומות דמים
עד לפרוץ המרד הערבי בתרצ"ו (1936) השכיל אלחדיף לעבוד בשיתוף פעולה עם המנהיגות הערבית של האזור, לגשר על פערים ולפתור סכסוכים שהתגלעו בין ערבים ליהודים. מספרים שהוא אף הצליח למנוע מערביי טבריה לצאת למסע טבח נגד אנשי היישוב היהודי בעיר בתרפ"ט (1929), בשעה שערביי ירושלים, חברון וצפת תקפו את היהודים בעריהם והרגו בהם. אולם משפרץ המרד הערבי הצטרפו גם ערביי טבריה להמון שהתפרע בכל רחבי הארץ. הביטחון האישי בעיר הידרדר קשות למרות מאמציהם של אלחדיף ועמיתיו בעירייה לתגבר את השמירה. על התנהלותו של אלחדיף באותה תקופה מספר משה צחר:

ההצלחה במניעת הפרעות בתרפ"ט לא שוחזרה. בית הכנסת בשכונת קריית שמואל לאחר שנשרף בפרעות בתשרי תרצ"ט (1938)

באדיבות המרכז לחקר טבריה

פינוי גופות הנרצחים בתרצ"ט והבאתן לקבר אחים באדיבות חיים חצב

ונציה ברחובות טבריה. מי גשמים ממלאים את אחד הרחובות בעיר בזמן השיטפון

באדיבות המרכז לחקר טבריה

האסט ניט געהערט? די
נייע וועבזייטל פון סעגולה
האט אנגעפאנגען! **

וואס הערצאך?*

דו מיינסט אד דאס
איס עפעס, ס'ווערט
צו ווארטן פאר די
אפליקיישען ***

סגולה

www.segulamag.com

* מה חדש? ** לא שמעת? האתר החדש של סגולה באוויר! *** נו באמת, אני כבר אחכה לאפליקציה